

Indenrigsministerens Krigsforanstaltninger, Laanenes Ophør, som jeg allerede har omtalt, og Cirkulæret af 21. Marts, og dermed tog Ministeren helt Plads ved Siden af de andre Generaler, der findes som Førere for Lockouten, og derefter kan Bladet „Arbejdsgiveren“ naturligvis godt gaa ind, det kan i alt Fald ophøre med Angrebene paa Indenrigsministeren, for nu er der ingen Vaklen fra hans Side, nu staar han sammen med Hr. Langkjær, og hvad de nu alle hedder, de, der har Ansvar for den Stilling, hvori vi befinder os. Nu er Stillingen klar, nu er Indenrigsministeren paa den rigtige Side i Krigsstillingen imod de arbejdsløse. Cirkulærets Karakter er tydelig, dets Enkeltheder mindre tydelige, visse af dem ganske uholdbare. Men, som sagt, Karakteren er tydelig. Der ydes den nødvendige Lockoutassistance i Cirkulærets § 5, hvori det hedder: Der fastsættes følgende særlige Bestemmelser. Og disse særlige Bestemmelser er, at Hjelpekasserne ikke maa yde ekstraordinær Arbejdsløshedsunderstøttelse, hedder det, til Medlemmer af de Fagforeninger og Fagforbund, overfor hvilke der er erklæret Lockout, eller af hvilke der er erklæret Strejke. Jeg siger, at Karakteren og Meningen hermed er tydelig nok. De arbejdsløse, hvis Kammerater er udelukket, og som naturligvis har Besvær nok med at skaffe Understøttelse til de udelukkede, skal berøves denne Understøttelse. Det er mange Tusinde, det drejer sig om. De skal nu berøves Understøttelsen, som var sikret dem ved Cirkulæret af 2. Marts til Hjelpekasserne. De skal berøves helt og holdent den saakaldte fortsatte Hjælp. De skal berøves Tillægshjælp, for saa vidt de er saa uheldige at høre til Fag, overfor hvilke Arbejdsgiverforeningens Bandstraale har virket. Der kan ud fra juridisk Grundlag ganske utvivlsomt rejses Tvivl om Rettigheden af, paa Trods af Loven, som foreskriver Adgang til fortsat Understøttelse, helt at ophæve denne. Der kan være Tale om under visse bestemte Forhold at ned sætte den, men hvorvidt Ophævelsen er lovmedholdelig, kan der vistnok ogsaa juridisk være Tvivl om.

Men det, som har Interesse i dette Øjeblik, er den moralske Stilling, som Regeringen gennem Indenrigsministeren her har indtaget. Dette at anvende de arbejdsløse som Kanonføde, billedlig talt, under en Lockout, som Arbejdsgiverforeningen har etableret, det er Konsekvensen af Ministerens Adfærd. Og saa travlt har man haft med denne Sag, at man slet ikke har haft Tid til at faa det formelle i Orden. Der staar i Cirkulæret,

at Understøttelsen inddrages for Medlemmer af de Fagforeninger og Fagforbund, overfor hvilke der er erklæret Lockout. Men hvad er det for nogle Fagforeninger og Fagforbund, overfor hvilke der er erklæret Lockout? I Varslet om Lockout findes ingen nævnt. Det er maaske en Forglemmelse. Men jeg siger altsaa: Saa travlt har man haft, at Formaliteterne har man ikke haft Tid til at bringe i Orden. I Varslet, som jeg har her, hedder det eksempelvis:

„De ved Gas- og Vandledningsarbejde, de paa dansk Maalerfabrik og de hos Aktieselskabet P. V. Hallengreen & Søn samt de hos Aktieselskabet Emil Møllers, Telefonfabrikker beskæftigede Arbejdere; de ved Hestebeslag beskæftigede Arbejdere; de ved koncessionerede Virksomheder (Elektricitetsværker, Sporvejsselskaber o. a.) beskæftigede de Arbejdere; de ved Fabrikation af Blikdaaser til Næringsmidler og hos Foreningen af Guldlistefabrikanter og Barokforgyldere beskæftigede Arbejdere.“ Det er ikke overfor Fagforeningerne, der varsles Lockout, men overfor visse Arbejdere. Der er neppe nævnt en eneste Fagforening eller et eneste Fagforbund i hele Rækken af Lockoutvarsler. Desuagtet er det altsaa det, der er Grundlaget for Ministerens Afgørelse. Jeg ved ikke, om man ikke kan nægte at bøje sig for Cirkulæret under Henviisning til, at de paagældende arbejdsløse ikke tilhører nogen Organisation, overfor hvilken der er etableret Lockout. Men det kan blive undersøgt. Det formelle Grundlag er i hvert Fald ikke i tilbørlig Orden, og for et Ministerium har det dog nogen Betydning, at det formelle Grundlag er i Orden, endda ikke saa helt ringe Betydning. Det er ofte paa Formaliteter, juridisk Strid rejses. Endvidere, hvis man nu altsaa gaar ind paa Ideen om, at Ordlyden skal være den afgørende, hvad er saa Konsekvensen? Hvis f. Eks. en Cigarfabrikant med tre Arbejdere meddeler Tobaksarbejderforbundet i Danmark, som disse tre Arbejdere tilhører, at han nu lockouter sine tre Arbejdere — Tobaksarbejderforbundet er som bekendt uberørt af den nu herskende Strid, derfor vælger jeg dette Eksempel —, fordi han er i Uoverensstemmelse med dem om et eller andet, er Følgen, at Tobaksarbejderforbundet skal standse al Understøttelse til samtlige sine ni Tusinde Medlemmer. Men er det den højeste Retfærdighed og Visdom, man kunde hitte paa? Der er andre, som vil bruge et væsentlig andet Udtryk end Visdom derom. Denne Haandsrækning til Arbejdsgiverforeningen er, som enhver, ogsaa Arbejdsgivere, indrømmer, i Strid med den neutrale Holdning,